

ת"פ 70633/01/17 - משטרת ישראל נגד בלאל אלהואשלה - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

11 ינואר 2018

ת"פ 70633-01-17 מדינת ישראל נ' אלהואשלה

בפני כב' הסגנית נשיאה נגה שמואלי-מאיר

משטרת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד עדי זלמן - נוכח

נגד

בלאל אלהואשלה - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד אכרם חסונה - נוכח

המאשימה

הנאשם

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של **נהיגה פוחזת ברכב** לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **נהיגה ברכב מנועי ללא רישיון נהיגה** לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961, **נהיגה ברכב ללא ביטוח** לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970, **אי ציות להוראת שוטר** לפי תקנה 23(א)(1) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, ביום 26.01.2017, בסמוך לשעה 09:35, במהלך המשמרת של השוטרים יבגני רזניק ויניב פרג'ון, במחלף מאחז לכיוון צפון, נהג הנאשם ברכב מאזדה מ.ר. 7711227 (להלן: "המאזדה"), כשלצדו יושב הוואשלה טרחאן. הנאשם שהינו בלתי מורשה לנהיגה ושמעולם לא הוציא רישיון נהיגה, התבקש על ידי השוטר יניב לעצור או אז, הלה לא ציית להוראת השוטר בכך שהתעלם מבקשתו, המשיך בנסיעתו ואף החל להגביר מהירות ועלה לכביש 6 לכיוון צפון, כאשר כל העת רודפים אחריו השוטרים, עם אורות מהבהבים ומסמנים לו לעצור. בעשותו כך, נהג הנאשם בדרך נמהרת ורשלנית שיש בה לסכן חיי אדם, בכך שירד לשוליים ועקף שתי משאיות, שאחת מהן נאלצה להאט את מהירות נסיעתה. בהמשך לאמור, המשיך הנאשם בנהיגה בנתיב בו הוצב מחסום עבודות של מע"צ ובו הוצבו על הכביש קונוסים מברזל. הנאשם התנגש עם רכבו בקונוסים וכתוצאה מכך נגרמו לרכבו של הנאשם נזקים.

עוד נטען, כי השוטר אלכס לנדרי חסם את הכביש על מנת לעצור את הנאשם ולמנוע ממנו את המשך הנסיעה, אך משהגיע הנאשם למחסום, עלה עם רכבו על אי התנועה המצויר בכביש והמשיך בנסיעה במהירות בלתי סבירה. בעשותו כך הנאשם נהג את רכבו בדרך נמהרת ורשלנית. בהמשך ולאור המרדף, חסם השוטר אבי עמר את כביש 6 בק"מ 81, על מנת לעצור את המשך נסיעתו של הנאשם. משהגיע הלה למחסום, נהג את רכבו בדרך נמהרת ורשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם, בכך שחמק מהמחסום, ירד לשוליים ושב וחזר לכביש, דבר אשר גרם לרכבים לסטות מנתיבם ולבלום. הנאשם המשיך בנסיעתו עד אשר רכבו נעצר לאחר שגלגל רכבו הימיני התפוצץ.

2. ביום 24.01.2017 הודה הנאשם בכתב האישום המתוקן, תוך שהוסכם בין הצדדים כי המאשימה תטען

עמוד 1

למאסר בפועל של 6 חודשים שיכול וירוצה בעבודות שירות, לצד ענישה נלווית ואילו ההגנה עתרה להפנות את הנאשם עובר להשמעת הטענות לעונש לקבלת תסקיר מאת שירות המבחן, שיבחן גם את שאלת ההרשעה. המאשימה לא התנגדה לכך, ובית המשפט נעתר לבקשה.

3. תסקיר שירות המבחן אשר התקבל נושא אופי שלילי בעיקרו ובסופו נמנע השירות מלבוא בהמלצה טיפולית. בגופו של התסקיר, עומד השירות על קורות חייו של הנאשם, יחסו לעבירות, ועל הניסיונות לרתום את הנאשם להליך טיפולי. מטעמים של צנעת הפרט, לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקיר האמור, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתיחס בהמשך.

ב. טיעוני הצדדים (עיקר הדברים)

4. בא כוח המאשימה עמד על חומרת מעשיו של הנאשם ועל הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מהם. כמו כן, הלה הפנה לפסיקה של בתי משפט שונים, ועתר לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 6 ל- 18 חודשי מאסר, לצד ענישה נלווית. לבסוף, נטען כי נוכח עברו הפלילי הנקי של הנאשם, הודאתו והחיסכון בזמן השיפוטי, יש להשית על הנאשם מאסר מצוי ברף הנמוך של מתחם העונש ההולם, מאסר מותנה מרתיע, קנס ופסילת רישיון.

5. מנגד, בא כוח הנאשם הפנה לכך שכתב האישום תוקן לקולא, כי הנאשם קיבל אחריות על מעשיו, הביע חרטה וחסך בזמן שיפוטי יקר. באשר לתסקיר שירות המבחן, נטען, כי בית המשפט אינו מחויב לאמץ את המלצותיו והדבר מסור בידיו. זאת ועוד, ההגנה הפנתה לנסיבות חייו של הנאשם ולהיותו בן לעדה הבדואית, שגר במדבר ושם נהוג להשתמש ברכבים ללא רישיון בשטח. עוד טען כי העבירה בוצעה מתוך בורות, לחץ רגעי ובשל טעות בשיקול הדעת ולא מתוך עבריינות. ההגנה הפנתה לפסיקה ועתרה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין של"צ לבין מספר חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות.

לבסוף, לאור הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ובהן, היות הנאשם במעצר מיום ה- 27.01.2017 ועד ליום 03.02.2017, שלאחריהם שהה הנאשם בתנאים מגבילים למשך תקופה ארוכה, ובשים לב ליתר מאפייניו של הנאשם חזרה בה ההגנה מעתירתה להורות על ביטול ההרשעה ועתרה להשית על הנאשם ענישה ברף התחתון של המתחם, קרי, ענישה מרתיעה צופה פני עתיד וכן פסילה מותנית. לחילופין נטען כי יש להשית על הנאשם עבודות שירות לתקופה קצרה מזו שנתבקשה על ידי המאשימה.

6. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", טען שמצטער, שעשה טעות ושלא יעשה זאת שוב.

7. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות אשר התקבלה ביום 19.10.2017, עולה כי הנאשם נמצא כשיר להשמה בעבודות שירות.

דין והכרעה

ג. הערכים המוגנים שנפגעו, מידת הפגיעה בהם, ונסיבות ביצוע העבירות

8. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

9. יצוין, כי מצאתי לקבוע במקרה הנדון מתחם עונש כולל בגין מכלול מעשיו של הנאשם, וזאת בשים לב ל"מבחן הקשר ההדוק" וליתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**, (29.10.2014); ע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל**, (03.09.2015); ע"פ 3164/14 **גיא פן נ' מדינת ישראל**, (29.06.2015)). שכן, העבירות שבוצעו על ידי הנאשם דומות באופיין, הן התרחשו באותו המקום ובסמיכות יחסית של זמנים. בנסיבות אלה, סבורתני קיים קשר הדוק בין מכלול העבירות שבוצע הנאשם וכי חלוקתן לאירועים נפרדים שכל אחד מהם עומד בפני עצמו תהיה מלאכותית במידה רבה. לצד האמור, יוער כי ממילא בית המשפט יזהיר עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יבלע" באירוע בכללותו, כך שהנאשם לא ייענש בגינו, וכל מעשה יזכה להתייחסות ראויה בעת הליך גזירת העונש (ראו והשוו דבריו של בית המשפט המחוזי בעפ"ג (מחוזי באר שבע) **39844-08-13 מדינת ישראל נ' פאיז אבו רקיק**, (26.12.2013)).

10. **הערך החברתי המוגן** אשר נפגע בעצם ביצוען של העבירות של נהיגה פוחזת ברכב, נהיגה ברכב מנועי ללא רישיון וללא פוליסת ביטוח, הינו שלום הציבור, ביטחונו ושלומם של כלל המשתמשים בדרך (ראו, בהתאמות הנדרשות, רע"פ 6115/06 **מדינת ישראל נ' מוראד אבו לבן**, (08.05.2007); ורע"פ 665/11 **עאלה אבו עמאר נ' מדינת ישראל**, (24.01.2011)).

בעצם ביצוע העבירה של אי ציות להוראת שוטר, פגע הנאשם בערכים שעניינם הגנה על סדרי חברה ומשטר תקינים, על שלטון החוק ועל יכולתם של אנשי אכיפת החוק לבצע פעילותם כהלכה (ראו בעניין זה, בשינויים המחויבים, דבריו של כב' השופט י' דנציגר בע"פ 8704/08 **סמי הייב נ' מדינת ישראל**, (23.04.2009); וע"פ 6040/13 **מדינת ישראל נ' בחוס נעמאן**, (19.03.2014)).

11. בשים לב לנסיבות שנלוו לעבירות שבוצעו, כפי שאלה יפורטו בהמשך, ובייחוד לאור טיבם ואופיים של מעשה אי הציות לשוטר, הנהיגה הפוחזת, והנהיגה ברכב ללא רישיון וללא ביטוח - סבורתני כי במקרה הנדון **מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה מוחשית.**

בבחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות** - הנאשם נהג בפראות בשעת בוקר בה התנועה ערה, נצפה על ידי שוטרים והתבקש לעצור. הנאשם התעלם מהוראות השוטרים, המשיך בנהיגה שלוחת כל רסן וניסה להימלט מפניהם. בעקבות כך החל מרדף, אשר במהלכו המשיך הנאשם בנסיעתו, עקף שתי משאיות שנסעו אותה עת בכביש 6, ירד לשוליים, תוך שאחת מהמשאיות נאלצה להאט את מהירות נסיעתה. בהמשך בעודו נוסע באופן פוחז, התעלם הנאשם ממחסום מע"צ שהוצב בכביש והתנגש עם רכבו בקונוסים מברזל, תוך גרימת נזק לרכבו. בהמשך חמק הנאשם ממחסום שהוצב בכביש, עלה על אי תנועה והמשיך בנסיעה המסוכנת. ואם לא די בזאת, בהמשך התעלם הנאשם ממחסום נוסף, חמק ממנו וחזר לכביש ונעצר רק לאחר שהגלגל הקדמי של רכבו התפוצץ. במעשיו אלה רמס הנאשם

את האינטרסים המוגנים והיסודיים של אושיות שלטון החוק ושמירה על הסדר הציבורי. כמו כן, במעשיו אלו, הנאשם העמיד בסכנה את שלום הציבור, ביטחונו וחיייהם של המשתמשים בכבישי הארץ והולכי הרגל, כמו גם את חייהם של אנשי אכיפת החוק, את חייו שלו ושל הנוסע עמו ברכב, תוך התעלמות מוחלטת מכללי החוק והבטיחות.

ראו לעניין זה: ע"פ 10149/08 **מדינת ישראל נ' מוסלמאן** (24.03.2009):

"בפסיקה מקיפה ועקבית, שב וחזר בית משפט זה על הצורך לנקוט מדיניות ענישה מחמירה במיוחד ביחס לעבירות שעניינן נהיגה פרועה ונטולת-רסן בכבישי הארץ, המתבצעות תוך סיכון ממשי של חיי אדם - הן של נהגים אחרים בכביש, הן של הולכי רגל, והן של גורמי אכיפת החוק - הנעשית תוך התעלמות מכללי החוק והבטיחות, ומהוראות וציוויי הגורמים המופקדים על אכיפתם... בית המשפט אמר בהקשר זה: 'שעת חירום היא בדרכים, הואיל וכמעט בכל יום מצטרפות משפחות רבות למעגל השכול שנגרם בעטייה של נהיגה רשלנית. בנסיבות אלו, כשבתוכנו מסתובבים לא מעטים המעלים, ומדעת, את רף הסיכון בכבישים לשיאים שלא ידענו כמותם, מצווה בית המשפט להחמיר בענישה כדי לתרום את תרומתו לביעורו של נגע זה' (ע"פ 2079/06 **אבו עזא נ' מדינת ישראל (לא פורסם, [פורסם בנבו], 7.6.2006)).**

יחד עם זאת, ולקולא אתחשב בכך שהמדובר היה בפרץ עברייני אחד, שמשכו יחסית קצר ובכך שבפועל הסיכון לא התממש, לא נגרמה תאונה, ואף לא נגרם נזק כתוצאה מהמעשים, לא לגוף ולא לרכוש (למעט ניפוץ השמשה הקדמית ומעיכת הפגוש הקדמי ברכבו של הנאשם). בהמשך לאמור ולחומרא, ברי כי לא ניתן לקבל את עמדתו המצמצמת של הנאשם למעשיו ולטענתו לפיה, נהג כפי שנהג שכן כך נהוג ומקובל בקרב המגזר אליו משתייך. ברי כי בני העדה הבדואית הנם אזרחים שומרי חוק וחלק אינטגרלי מאזרחי מדינת ישראל כאשר הדין החל עליהם הוא דין שווה ליתר אזרחי המדינה. זאת ועוד, בית המשפט שוקל גם את הנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו של הנאשם, שעלולים היו לגרום לנזק חמור בהרבה מזה שנגרם בסופו של יום, וכבר היו דברים מעולם.

בכל הנוגע **למדיניות הענישה** להלן מספר גזרי דין שנגזרו על נאשמים שהורשעו בביצוע עבירות דומות לאלו בהן הורשע הנאשם שבפניי, ואשר יש בהם כדי ללמד אודות מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים (ראו למשל: רע"פ 1454/14 **אבו סנד נ' מדינת ישראל** (26.2.2014); ת"פ (מחוזי י-ם) 49795-05-12 **מדינת ישראל נ' שעאבנה** (01.12.2013); ת"פ (שלום י-ם) 25327-03-13 **מדינת ישראל נ' חמאדה** (26.02.2015); ת"פ (שלום נתניה) 53269-09-12 **מדינת ישראל נ' שגיר** (31.03.2014); ת"פ (מחוזי מרכז) 26490-09-14 **מדינת ישראל נ' סרסור** (26.01.2016)).

הנה כי כן, סקירת הפסיקה מלמדת כי נדמה כי עונשי מאסר למשך מספר חודשים, בעבודות שירות הם העונשים הדומיננטיים שמושתים בדרך כלל על נאשמים שעברו על צבר העבירות אותן עבר הנאשם, בעוד שרק בהתקיים נסיבות חריגות, לכאן או לכאן, נגזרים עונשים חמורים או קלים יותר.

עיינתי בפסיקה אליה הפנו באי כוח הצדדים תוך ביצוע האבחנות המתבקשות, כאשר נהיר לבית המשפט כי העונשים שמושתים על הנאשמים השונים בתוך המתחמים או מחוצה להם, משתנים לנוכח נסיבותיהם ומאפייניהם האישיים, כגון קיומו או העדרו של עבר פלילי; הבעת החרטה מצדם ונטילת אחריות; השתתפות בהליכים טיפוליים; וכיוצא באלה. אולם, וזאת חשוב להדגיש ולזכור, כי הענישה היא לעולם אינדיווידואלית וכל מקרה צריך להיבחן לגופו, תוך שהבחינה

כאמור תמיד צריכה להיעשות לגופן של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגופם של נאשמים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיות (ראו והשוו ע"פ 433/89 ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל, (05.05.2009)). קביעת מתחמי הענישה והשתת העונשים בגדריהם לעולם לא יכולים להיעשות על סמך הכותרות של העבירות (ראו והשוו ע"פ 1323/13 רך חסן נ' מדינת ישראל, (05.06.2013); ורע"פ 4088/13 אחמד בן שחדה הדרי נ' מדינת ישראל, (11.06.2013)), ובכל מקרה השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (25.06.2013)).

12. כללם של דברים, בשים לב לעקרון המנחה בענישה; לערכים המוגנים שפגעו ולמידת הפגיעה בהם; לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות; ולמדיניות הענישה הנוהגת, מצאתי לקבל את המתחם לו עתרה המאשימה ולקבוע כי מתחם העונש ההולם במקרה הנדון ינוע בין 6 ודשי מאסר בפועל, שניתן לרצותם בעבודות שירות, לבין 18 חודשי מאסר בפועל, וכל זאת לצד פסילה וקנס.

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

13. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

במסגרת זו, נתתי דעתי לפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם אם יושת עליו עונש של מאסר לריצוי מאחורי סורג וברח. לקולא, יש להעניק משקל לגילו הצעיר של הנאשם; היותו נעדר כל עבר פלילי; הודייתו במיוחס לו ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר ואת הצורך בהעדתם של עדי התביעה. זאת ועוד, מצאתי להביא בחשבון את העובדה כי הנאשם שהה במעצר מאחורי סורג וברח, הגם שהמדובר היה למשך פרק זמן קצר יחסית, וכי במשך תקופה ארוכה נוספת היה משוחרר תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר אינו עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אך עדיין סבורתני כי ניתן להביא בחשבון שיקול זה, ולו במסגרת סעיף 40יא(3) לחוק העונשין.

כמו כן, מצאתי להעניק משקל לאמור בתסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם ולהתרשמותו של שירות המבחן. מהתסקיר עולה כי הנאשם לא ייחס חשיבות לעבירות אותן עבר; לתפיסתו כי כך נהוג ומקובל בקרב המגזר אליו משתייך; וכי נהג כפי שנהג עקב לחץ. להתרשמות השירות, הנאשם אינו מודע, אף לא ברמה הראשונית לדפוסיו המכשילים; בעל קושי בקבלת סמכות ובהסתגלות למסגרות; בעל קושי בקבלת גבולות חיצוניים ובהצבת גבולות פנימיים; נוטה לפעול באופן אימפולסיבי, בהעדר שיקול דעת מעמיק; בעל עמדות מקלות בכל הנוגע לביצוע עבירות תעבורה; אינו רואה צורך בעריכת שינוי בהתנהלותו; מתקשה לערוך התבוננות מעמיקה אודות דפוס התנהגותו המכשילים ונוטה להשליך האחריות להתנהגותו על גורמים חיצוניים. במסגרת זו ייאמר, כי הנאשם דחה את היד שהושטה לו מטעם השירות, וסירב לקבל עזרה טיפולית. בנסיבות אלה, ברי כי אין מקום לדבר על שיקולי שיקום שיצדיקו סטייה ממתחם הענישה שקבעתי לעיל, כאשר בית המשפט סבור כי עודנו נשקף הימנו סיכון להתנהגות עוברת חוק בעתיד וכי ענישה כגון זו שלה עתרה ההגנה, רק תחזק את עמדותיו המקלות בתחום התעבורתי.

בשולי נקודה זו, אציין כי מקובלת עליי לחלוטין טענת ההגנה, והדבר אף בבחינת מושכלות ראשוניים, לפיה המלצתו של שירות המבחן כשמה כן היא - המלצה בלבד (ראו למשל, דבריו של כב' השופט מ' שמגר בע"פ 344/81 מדינת ישראל נ' שחר סגל, פ"ד לה(4) 313, 318 (1981)). אולם, והרי שהדבר מובן מאליו, ברי כי כשם שבית המשפט מוסמך

לדחות את המלצת שירות המבחן, כך הוא גם מוסמך לאמצה - וכך אני עושה במקרה דנן.

בשים לב לכל האמור, ובאיזון הראוי בין השיקולים שיש לזקוף לקולא, מצד אחד, לבין השיקולים לחומרה, מצד שני, סבורתני כי העונש לו עתרה המאשימה הינו ראוי וכי יש לגזור על הנאשם עונש המצוי ברף התחתון של מתחם העונש ההולם אשר נקבע לעיל.

14. אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות בניכוי ימי מעצרו. הנאשם יחל בביצוע העבודות ביום 10.01.2018 אלא אם כן הממונה על עבודות השירות יודיעו אחרת.

בהתאם לחוות דעת הממונה, הנאשם יבצע את עבודות השירות אגודה למען הקשיש בבית אבות בבאר שבע, ברח' דוד המלך 20 בבאר שבע בימים א'-ה' בין השעות 08:00-16:30.

על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר ביום 11.02.2018 בשעה 08:00 במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות, אלא אם הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק גזר הדין בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה למשך 6 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירה מן העבירות בהן הורשע.

ג. קנס בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 5 שיעורים חודשיים שווים ורצופים, שהראשון שבהם ישולם תוך 30 יום מהיום.

ד. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 3,000 ₪ שלא לעבור עבירה מן העבירות בהן הורשע וזאת לתקופה של שנתיים מהיום. אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

ה. לאור הצהרתו של הנאשם כי אין בידו רישיון נהיגה להפקדה, אני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה וזאת למשך 6 חודשים מהיום.

יובהר, כי אין צורך שהנאשם יפקיד רישיון נהיגה במזכירות בית המשפט.

ו. אני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 6 חודשים, וזאת על תנאי שלא יעבור עבירות תעבורה בהן הורשע, במשך שנתיים מהיום.

הנני מורה על השמדת המוצגים - דיסקים, בכפוף לחלוקת תקופת הערעור.

מורה על השבת המוצגים לבעלים: מפתחות רכב וטלפון.

עמוד 6

גרעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי.

ניתן והודע היום, כ"ד טבת תשע"ח, 11 ינואר 2018, במעמד הצדדים.